

რედაქცია

დამამუშავებელი უწყისი ოფისი ნარსია... ლეონი... მარტოვიძე...

სელს-ამარა

ზოგადი აღრიცხვა... ბიუჯეტის... რედაქცია...

დროშა-იმპერია-ვანი

წილისფული 6 თვის... 13 წმ... 7 წმ... 4 წმ...

ფრკლემბ

ბათონს ურველ-ლე ორპაბის ბარდა.

ვანი ბანსადგონა

ვანი ბანსადგონა... დროშა... მარტოვიძე...

ტელეგრაფები

(პლანკონი ხარისხი)

პამბარული 14 თებერვალს... ტელეგრაფები... მარტოვიძე...

პირველი ურველი ბათონი

ტელეგრაფი 14 თებერვალს

ლეგენდის... ურველი ბათონი... მარტოვიძე...

ლი შავიზაბა დაყენება... ურველი ბათონი... მარტოვიძე...

და ამ უსაფრთხოდ... ურველი ბათონი... მარტოვიძე...

სტამბოლი 12 თებერვალს

ბათონის... სტამბოლი... მარტოვიძე...

პირველი ურველი... სტამბოლი... მარტოვიძე...

ამს უფრო... სტამბოლი... მარტოვიძე...

ამს უფრო... სტამბოლი... მარტოვიძე...

ფელტონი

პარტული ზარამდობა

ბათონის... პარტული... მარტოვიძე...

ბუჯეტის... პარტული... მარტოვიძე...

ვეთა, მაგრამ არა, შევიწინარეს იმისი თხოვნა და ჩამოვიყვანეს სოფელში.

„სტრატეგიულ“ დღეებს, როცა საქმეები უკეთ გიღებებს, იგი ძალიან კარგად უფრო არა მართავენდნენ სულა-მამა-სახლობლებს იგი საქმე არ გაუბრუნდნენ და ხშირად ვერც მითითობით და მერე საქმის განიხილება შეიძლება ხოლო, ამ ამითადა უბედურება ხდება ხოლომდ ჩვენს სოფლებში უსატორანოთ...“

ჩვენ მივიღეთ შოთაიდან შემდეგი ამბავი:

„როგორც წასართვის მინჯარშიც ვაქრობეთ, ჩამოიარა და ადვილად ჩვენზე ხელს აღარ იღებს. ამ ჩვენებზე მიღის წინათ გამაიგივრა კარად, დანთა, თოვლი დაედა, ქუჩები გავერხრა; იპო თვის დამწვევადულის ქალებით და მავალდებობით დამწვევად ქუჩებით და უცებ ცეცხლად მივიცო ფოთს.“

„მაგრამ ძალიან მოკლე დღის დრო გვქონდა: ამ თვის ექვსს იღო სარეა არევა უსაფრთხოდ, ამოგარდა გამაიგივრო ჩამოიარა ზღის ქარი. მაივად თოვლი და ზოგჯერ, ისე უნდა ამანდი, რომ კაცს გარეთ გამოსულა ვერება.“

„ამ თვის ექვსს მათიუდამ მივიდა ცეცხლბუნი „მათეშა“; თანაც მარტი მოჭიჭინა მამბელი; შოთის ჩივილს რომ მოახლოვდა, ნახა ბოლომდ წამდარია, მარტის შეტანა გაუძლივდა; შეიძლივდა პარახელს და მასკარების რამე უბედურება შეზარავედათ და ამის გამო მარტი გაუშვა ჩივილი იკარის ამბავ; მერეც დღეობ საღამოს მარტი იყო იკარულ დადამლოც და შიგ მყოფნი მოსაწამაურენი, გაკრებულნი ეწეა-ლებდებოდნენ დღის განსაღლივით, რამდენიმეც დაეკრებოდნენ ბაიბის უბენეს მიაჯარა რომ ბრძენი მოხმარებუყვენ, მაგრამ მოხმარება შეუძლებელი იყო. ბაიბის ღიღის განსაღლივთ შეიძლე საღამოს იკარობდა მოსკოლა; მარტი და ღებთანა გამოავლი: მადლობა ღმერთს, შიგ მყოფნი სულ დადარბენ და საქმეცულა ვერ უბედურათ ამის.“

„მათერებს თქვენს მატრის, როგორც ამ ცუდმა ამბავებმა გავეციერა შოთაილებს, ქაივალდებ ბორავულს სიძინერი ამის მოწყვლივით ამის. მინ შოთი და ვინ საყვინ შიგმა 28-30 მანთავდ შოთის სიტყვი, ეს ცელი ამბავები ჩვენზედ ხელს აღარ იღებენ; ცელად ამ დროს შოთის პარტი იპოა ყოფილა ვაშლით გიქნო ეს თოვლით ვაშლით, როგორც გეტყობა ვერ კიდევ არ უნდა მოველოლოთ დარსა. ნეტავი ამ წუწილთაში იმ რითი სოფლის უბედურებით, რომელსაც აღვებობა დაივიწყდა და მამოყარა, ზღობული გავგებარება ხდება და ამ ვი ვაფლობს როგორც იქნება გაუძლივდა...“

„დროშის“ კორესპონდენციები

თელავი, 28 იანვარი. შევიპირებოდ საყვარელი ჩამ ამის ეს კაცის ბუნება; როცაღუც ხელე ჩამეც სერენა-ნიკელასი, რომლის მგავნი შერა არა გავსურებია-რა გგონია, რომ ამხელე უდავლდეს იმა უნდა იყოს-რა; მაგრამ, რომელსაც ამავდ სავანს შერ მოსკიდებ ხელს გასაცთობლად, ხშირად მიხედობა, რომ მამეინ დანახე—ეს იგი ადვილი არ ვახსობს, როგორც გგონავა გავცთობანდის.

თქვე მავალდებო ავიღეთ კორესპონდენტობა: მართალია, როცაღუც კითხვებობთ ზოგიერთ ჩვენებს შოთის კორესპონდენტობებს, ვერბრძა: ნუ თუ მართლა ისე მწილა უნდალა ფაქტის აღება, მისი ვაგონდება, და ვამწივივებენ?

ამისთანა კორესპონდენტობა მის ამის მწილი ზოგიერთობა სარგებლობდა, რამდენიმეც ეს ეს სახელი არ დაეკარგოს, და ტყუილია თუ მართალია, რაც მამეებთან ხელში ჰგავნიან ვაგონში დასამტკიცდათ, რა რეაღივლებათ—ბრძნულით ვაიღებ-ვაგონობთ ამ შიღლის ბულიკარხუც და რითი არ არა მარცხ მათითვის ხელს და რიტყვის ან ეს არის ასე ღამაზა-ზრის არიო.

ჩემს საქმე სულ სხვა იქნება. მე თუ რამე დაეზნებ იღის-დასერი ფაქტი, როცაღუც მართებული და შემწეუბნებული იქნება საზოგადოების, ეს-დანად იქნება ეს არ გვერანობა, რომ დადგინო. არ შეიძლება თუ რამე კარდებუ, არა „მეორისტაჟის“ და არც დავ საზოგადოებას იმითობა, რომს თუ არ ჩემს მშობლებზე ამ და დგონო-რომის მამივლებობის პირებზე არა ესტორე-რა მუსი ცუდი მზარებთ უნდა გამაშკაჯიდებ და შემდეგის ცუდი მზარებთ უნდა ვახსოვოდ?

შოთად ნუ მოვლით ჩემგან უზარლო ფაქტების ვაგონდებას ნუ მოვლით ჩემგან, რომ ტყუილ-უბრძნულად იმისებს უკადრის ცეცხლთა, ვაგონებინა და ბოლოს, ნუ მოვლით ნორე იმისა, რომ, თუ ვინცოვანა საზოგადოებით ვიმსებს ვაგონებ, მისი დამწვევობა მივინდობო შიღლის ბურჯებისაგენ ვასკირებინო...

შელო საქმეზედ ვილაპარაკოთ, და უმართლესად ვთხოვო, ვისცა ვერც იყოს, სახელს მამეობივე მასუნი ყველა იმისზედ, რასაც მე ქვევით მოგახსენებ.

ამ ამისი თუ სამის თვის წინათ, როცაღუც ბატ, სახელის შეკრების დირექტორია იყო ჩემის შიღავში, მოხდა ყრბობა შიღავის უზნდის ზოგიერთა თავდა-წახურობათა იმისზედ, რომ როგორამე მათგინებობით და ვეგნაშით დარბით თავდა-წახურობა შეიღებისათვის ერთ სულ იმნი პირული დაწვევით შოლა, ბატ, დირექტორია სიტყვარამ ამ საქმისათვის საჭიროა შენსა ცნობით და ისი თემან-ფელი ყოველ წლივ და დანახრებზედ თვიერთ იმუნ-

მდგომარეობა მშარობლობასთან შეწყობა მიეცა.

ას თუმცა, როგორც იქნებოდა მიეღო თვლით თავდა-წახურობა მოავრებად. წილიწმენ თითოეული იმითებანი ერთი დღეს არ დათვიერებოდა და ერთადღე დღეს ქაღალდის იპითამხებდა, მაგრამ სახლმა თავის ცნობით მებოდ და-ღამა ყველაინ. ამ დროს წამოვდა ერთი იმითებანი თ. ზმარტი მავახივი და მოახსენა ქრებამს: ვამწვივებო, ამ ცელი მზინასთვის მე მომობრძენო საზოგადოებისათვის ჩემი ზეითის სახლებით თავის ცნობით; მხოლოდ იმ პირობით, რომ ეს საქმე უზოვოდ სისრულენი მოვიგონოთ და ჩასაკრებელია; წინააღმდეგ შეზღობის ჩემი სახლები ჩემებე იქნებოთ.

ამართის შეწყობისათვის ეს იქნებოდა მაღლობა არ მიეღო თ. შ.—ეს და მხოლო კიდევ ბატ. დირექტორი-სეფან.

ბატის თავდა-წახურობა ამისთანა იმისი ტვივა მებოდ ვაუცერებოთ და მაღლობის მავერი მისკიდებენ და ეტენებებენ: „ვუკო არა ვაგონებ (ჩემზე) ყოველი ამ მართის გაგონებას საქმის ვაგონება გასაკრებელი საზოგადოება და სიყვანი. შერი კოლა-შვილი იპო ვაგონებუ აღმან მზინა-ბატარა, ჩემი კოლა-შვილი ჩემზედ მებოდ შერ ჩამ ვეგვირებო?“

ამას სწუნებს მართლა შიღავის თავდა-წახურობა, რომ იმ ქაღალდით თავის კოლა-შვილი წყობის არა ვაგონებუყარა; თუ იმისა, რომ ამითანა ცეთილი და სასარგებლო საქმისათვის ასი თემანი ერთ შევურებობთ და იმისად კოლბენი, რომელიც ეტენასა ვახსენებს და რომელიც ქაღალდის სათანაშო სახის უფრო ჰგავს. ვინც საზოგადო საზოგადოების იქნებოთ, ათათი და იპო-კოლა თემანობით ვაგონა არ ვაგონო ჩემებთან შიღ ეს არა მამ მამოხზო? ჩამოს ეს სამი თვე მებოთ ამ საქმეზედ ასი მისყოფებენ და არავის ვაგონ ამომბოენ?

შიღ ეს სიმრე და ამართი ვეგვირლობა ამ საქმეზედ დანხს ვაგონებებს, რა თქმა უნდა საფიქრებოდა და დათვიერებო. ამ თითქმისათვის თუმცა სარიბოლო შეგწვირებ და მანც ჩემს ხალხს, ვერგბო ვერ ვაგონებუყარენ შმასთან მამბობლდემის ვეგვირებუც დებოთვის ამისთანა იმის დარღ-მანდაზბოდ და ვევი არ არის, რომ ამ კაცს თვე სიტყვის უკანე წაღებინებენ, და მამინ ჩალი უტრის ჩვენს თავდა-წახურობათა.

მე ვგონია, რომ ჩვენი უზნდის მართლობით, რიგავ ზოლის მის მამ-კეთობის პირად-პირი მოვიღობათა ხმა ამითლის ამ სავანზედ და ცეთილი მომბობებისათვის მშარუვეგობათა ვამოიხინოს.

ახლად ვაგონებინა ვაგონე.

სწამი, 8 თებერვალი. ჩვენ ვეგვი-წა-წახურობა ვაგონა: ვეგვიწა-უკან-საწილეთი იყო ამ არა კერის წინად

წამოხრის ირინებო, მწივერებოდ დათბა, თოვლამ დნობა დიწყარა, ვაგონდა-დითიქმის ვაგონებულის სული ვეგვიც და დაკრწმენლით დარბინაზბოდ, მაგრამ რა ვიცლით თუ რა მოვიღობდა დარბახზე რომ წამოვიგონებო იგვის იქნა-ბატარის იგვის თოვლის ვეგვირბინეს იგვი ყინვან; სობხიად ვეგვიწენა ის რომ ცეთი მზინანი და იბოლი.

ჩამოვარა კიდევ სურათის ქვებზე უზველველი თოვლის ზეგვიები და კიდევ ვაგაწყლდა ჩარვის გზის ორბოქლის მატარებლებს ოლიწ.

შიღების წამოხრა, უნდა მოვახსენოთ ესლო ამ სურათის ქვებზე რაკონის გზით სარგებო წამოზიდებინეთ ამ სიძლიერ მითი ვეგვიებო, რომელსეზუდა აღნად და ჩაიდან მავარეობების სეგვიდა და მარწვილი ვოლიდის, რღობსეზუდა. მიგეზუდა ჩანებენი დროს ვეგვირის თვლებს თავის-ფილად აღარ მატარებლებს, თითქმის მისარიბობენ; მავრად არანა ვეგვირის თვლები ჩამოპოვინი ხის ტომარეზობით და წინ ქვიშა უყრანა. ბურჯავლი ვაგონებო ვეგვირის თვლებზედ ხის ვაგონებო ტომარეზობით თავის მოსკიდების ჰგავივებო; და თუ არ ვახსოვლებულო, ვამბედავი და ვულ-მავარი მამ-სინსო, შეიძლებო უბედურება მოხდეს, ამე.

შვილი ვულ-გრილიდ ექვიტრის ამ სახლის და არავთვად აუღებს, ამოგად აუღებს იმითობ, რომ ამანდ უბედურება არა მომბობინება; იმისი ვი იფიქრებენ, რომ უბედურებას იმის-მოლოდ ერთი მამავია, ნათქვამია: „უ-ჩემო რომ ვაგონებუნდა, ვა მამოხრა გამაიხინებოთა... მამამე და დროს...“

ვაგონებუნი მებდობ ხალხს ეს ჩამოვსკრებელია, რამდენად მართობ. იპო-შვილინი დღისათვის მამინებო და ასევე უნდა იპროსო; ის იქნა არ იქნა, რომ იმ დროსვე მამინებო და იქ მოვედ უფროსებს მრავალჯერ ცეცხლებით ხოლომდ ფერი, ბურჯავლი ვაგონებო ამითვის ეს სიტყვიც: „სამტა ვაგონებუნდა მოხელ ხანამ ვაგონებო-ღალი“.

დღევანდელი ვოშტა ხამურისი დარბა. მინ იყო იქნება იგვი ხელე, ვერც უგე ვაგონებო. როგორც ამას წინად მოვაგონებეთ, ჭანს უტრისგენ ვეპივინო ალავი.

„სუსკოთი“
წამილი ამბავი. მერქად იქნებო-ბიან ვაგონე „შოლისში“ 3 თებერვალს, ჩემი ზოლის ვეგვიც (ღმობ), რომელიც იყო ვაგონებუნელი, ბე-სტრისის მშარობლობასთან მოსა-წამოვლობით, უნდა დაბრუნებო და მივიღეს შოთაკი მოღმანთ და პირ-და-პირ ვაგონებუს ბესტრისის მშარობლობის ვაღწევებობა. ამბავი, ბესტრისა და მარიად სერბისა გაუ-სტრისა დამორის ვაგონახლად.

